

ပွင့်လင်းလာသော စီးပွားရေးအခွင့်အလမ်းများကို အသုံးပြုနိုင်ပါက မွေးမြူရေးကဏ္ဍ အလားအလာကောင်းမွန်နိုင်

-- ဦးငြိမ်းချမ်း --

စီးပွားရေးပွင့်လင်းလာမှုနှင့်အတူ ပြည်ပတင်ပို့မှုတွင် အဓိကအားထားနေရသည့် မွေးမြူရေးကဏ္ဍသည် အဓိကလုပ်ငန်းကြီးဖြစ်လာနိုင်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း အခြေအနေက အောင်မြင်မှုရရှိနေပါသည်။မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လက်ရှိ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို ခြုံငုံပြီး အောင်မြင်ပြီလားလို့ပြောရင် စီးပွားဖြစ် အောင်မြင်တယ်လို့ ပြောလို့ရပါသည်။ အပြည့်အဝအောင်မြင်ပြီလားလို့ပြောရင် အောင်မြင်ပြီလို့ ပြောလို့မရနိုင်သေးပါ။

ခေတ်မီတဲ့အဆင့်ကို မရောက်သေးဘူးဆိုရင်တောင် စီးပွားဖြစ် မွေးမြူတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်နေ ပါသည်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မွေးမြူလုပ်ငန်းရှင် မွေးမြူသူအချို့က မိရိုးဖလာနည်းကို သုံးနေကြပါသည်။ ခေတ်မီနည်းစနစ်တွေကို လေ့လာမှုအားနည်းခြင်း၊ ကျင့်သုံးမှုအားနည်းခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်အားလုံးနှင့် မဝင်ဆံ့သောကြောင့် ပြောင်းမွေးရမည်။

နိုင်ငံအတွက် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို အခုအချိန်ကစပြီး လုပ်မည်ဆိုလျှင် အလားအလာကောင်းပါသည်။ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် နဲ့ထိတွေ့ဆက်ဆံမှု များလာတဲ့ ဒီအချိန်လေးမှာ အရင်းအနှီးပြည့်စုံအောင် ထည့်ပေးရမည်။ နည်းစနစ် ခေတ်မီအောင် လုပ်ပေးရမည်။ဈေးကွက်ကောင်းတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုရင် နိုင်ငံရဲ့ မွေးမြူရေး သယ်ယာပို့ဆောင်ရေး နိုင်ငံတော်အတွက် အင်မတန် အားကိုးရတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ခုဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေဖြစ်တဲ့ ထိုင်း၊ ဗီယက်နမ်တို့နဲ့ယှဉ်ရင် မွေးမြူထုတ်လုပ်မှုက အားနည်းသေးသည်။ သယ်ယာပို့ဆောင်ရေး သူတို့ထက် ကြွယ်ဝသည်။ အခု စီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းရရှိသည့်အတူ ဒါကိုအသုံးပြုပြီး ပေါကြွယ်ဝတဲ့သယ်ယာပို့ဆောင်ရေး နည်းစနစ် ကောင်းကောင်းနဲ့လုပ်မယ်ဆိုရင် ရှေ့အလားအလာ

အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ဝင်ငွေတွေလည်း အများကြီးရမည်။ ထိုင်းနဲ့ ဗီယက်နမ်တို့ထက်တောင် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း သာသွားနိုင်သည်။

ဒီလုပ်ငန်းက စိုက်ပျိုးရေးပြီးရင် အတော် အားကိုးရတဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်တယ်။

စိုက်ပျိုးရေး

မြန်မာနိုင်ငံ တောင်သူ လယ်သမားများသည် စိုက်ပျိုးရေးဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြသော်လည်း နည်းပညာအလုံအလောက်မရှိ၍ ခေတ်စ နစ်နှင့် အံ ဝင်သော ဝင်ငွေမရရှိကြပါသည်။ အချို့သောနှစ်များတွင် ရာသီဥတုမမှန်ခြင်း၊ ရေကြီးခြင်း၊ ရေလွှမ်းမိုးခြင်း၊ ဖျက်ပိုးများ ကျရောက်ခြင်းတို့က ကျေးလက်နေစိုက်ပျိုးသူ မိသားစု၏ဘဝတစ်ခုလုံးကို ချေဖျက် ပစ်တော့သည်။ ထိုအခါ စိုက်ပျိုးရေးအရင်းအနှီးများဖြစ်သော တိရစ္ဆာန်များမှအစ ရောဂါပစ္စည်းများကို ရောင်းချရတော့သည်။ ထိုသို့ စိုက်ပျိုးရေး အရင်းအနှီးများ မရှိတော့သည့် အခါ၎င်းတို့၏ မိသားစုဘဝ များမှာ ပို၍ယိမ်းယိုင်လာသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းသူကျောင်းသားအရွယ် ကလေးငယ်များပင် စာသင် ခန်းကိုစွန့်ပြီး မြို့တက်၍ အလုပ်ရှာရသည်။ ယခုအချိန်တွင် ကျေးလက်များတွင် နေထိုင်သူများထက် မြို့ပေါ်နေထိုင်သူ ဦးရေက ပိုများနေပြီဖြစ်သည်။ ဤအကျိုးဆက်များက ကျေးလက်စိုက်ပျိုးရေးအပေါ် သက်ရောက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အဓိကမှာ ကျေးလက်စိုက်ပျိုးရေးတွင် လုပ်အားရှားပါးလာခြင်းဖြစ်သည်။

စွမ်းအင်

စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းအချို့တွင် စွမ်းအင်ကြီးကြီးမားမား လိုအပ်သည်။ စွမ်းအင်မလုံလောက်သောသူများဖြင့် အစားထိုးလုပ်ဆောင်၍ မရနိုင်ပါ။ ရေခဲခဲခြင်း ထင်းခွေခြင်း အလုပ်မျိုးပင်လျှင် လုပ်အားစွမ်းအင်လိုအပ်ပါသည်။ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်မှု ကျဆင်းနေသော မိသားစုများအတွင်း ထိုသို့စွမ်းအင် များများသုံးရမည့် စိုက်ပျိုးရေးပုံစံကို ဖော်ဆောင်၍ မရနိုင်ပါ။ ပညာနှင့်ငွေလုပ်အားသက်သာ နည်းပညာကိုဖော်ဆောင်ရာတွင် ပညာနှင့်ငွေ လိုအပ်ပါသည်။

ခေတ်မမီတော့တဲ့ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနည်းလမ်းတွေကို သုတေသနလုပ်ပြီး တီထွင်မှု အသစ်တွေနဲ့ ဝန်ဆောင်မှုအသစ်တွေနှင့် တိုးချဲ့ လုပ်နိုင်မှ ဧ ကျပ်လွှားနိုင်မယ်လို့ ဇန်န ဝါရီလ 14 ရက်နေ့က ရန်ကုန်မှာပြုလုပ်တဲ့ ဆွေးနွေးပွဲမှာ တင်ပြကြပါသည်။ ကုန်သည်/စက်မှု အသင်းချုပ် တွင် Organization for Economic Co-Operation And Development (OECD), UNESCAP နှင့် Hanna Seidel Foundation တို့ ပူးပေါင်းပြုလုပ်သည့် 'OECD Multi-dimensional Review of Myanmar ' ပွဲကို ကျင်း ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး စီးပွားရေး ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး အဖွဲ့ (OECD)၏ မြန်မာနိုင်ငံအပေါ် ဘက်ပေါင်းစုံမှ အသေးစိတ်လေ့လာ သုံးသပ်မှုနှင့် အကြံ ကံပြုချက်များကို ထုတ်ပြန်ခဲ့တာဖြစ်ပါ သည်။ ဆွေးနွေးနေသူတွေဟာ လုပ်ငန်းရှင်တွေဖြစ်သလို လုပ်ငန်းရှင်တွေ ပါ ဝင်နိုင်ရေးနဲ့ အလုပ်ဖြစ်ရေးကိုသာ စဉ်းစားပုံရတာကို တွေ့ ရပါသည်။ တကယ်တော့ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ က မွေးမြူရေးကို အခြေခံ စဉ်းစားရမှာဖြစ်ပါသည်။

ဥရောပက နယူးဇီလန် နိုင်ငံလို့ ပြောလိုက်ရင် အရင်ဆုံးမြင်မိတာ က နို့စားနွားမနှင့် နို့ မှုန်ပူးဖြစ် ပါသည်။ မြက်စိုက်၍ နွားမွေးပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ရောင်းစားနေပါ သည်။ တကယ်လို့ စပါး၊ ပဲ၊ နှမ်း၊ ပြောင်းက စီးပွားရေးအရ တွက်ခြေကိုက်ရင် အနောက်နို င်ငံတွေက လက်လွတ်ခံမှာမဟုတ်ပါ ။ နယူးဇီလန် နိုင်ငံက စက်မှုလုပ်ငန်းအစား နွားမွေးမြူရေးကို ဘာကြောင့် ဦးစားပေးလုပ်နေသလဲ စဉ်းစားဖို့လိုပါသည်။ စပါး၊ ပဲ ၊ နှမ်း၊ ပြောင်း အစရှိတဲ့ သီးနှံတွေ ကနေ ဝင်ငွေရပြီး ချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံ မတွေ့မိသေးပါ။ ကမ္ဘာမှာ နှစ် (၃၀) ဆန်အများဆုံး ထုတ်လုပ်ရောင်းချတဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံက လယ် သမားတွေ အကြွေးနှစ်နေတုန်းပါ ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာ့ စပါး၊ ပဲ ၊ နှမ်း၊ ပြောင်း စတဲ့ သီးနှံတွေဟာ သွင်းအားစုက ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းကျော် ကုန်ကျပြီး အမြတ်ရမှ ရာခိုင်နှုန်း ၂၀ လောက်ပဲရနိုင်သည်။ ဒါပေမယ့် သဘာ ဝဘေးခံရလို့ ပျက်ဆီးရင် တောင်သူတွေက ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းခံရသည်။ ဒါကြောင့် တစ်နှစ်ပျက်ရင် ၃ နှစ်အကြွေးဆပ်လို့ မကြေဘူးဖြစ်နေပါသည်။ သွင်းအားစု ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းလုံးဟာ စီးပွားရေးသမားတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားဖြစ်ပါ သည်။ အဲ့ဒီလို စွန့် စားရပြီး အမြတ်နည်းတဲ့ စပါး၊ ပဲ၊ နှမ်း၊ ပြောင်း စိုက်ဖို့ ကို စဉ်းစားတာက တကယ်ကို တလွဲဖြစ်နေပါသည်။

ဈေးကွက်အကြည့်မယ်ဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံက ကျွဲ၊ နွား၊ သိုး၊ ဆိတ်၊ နွားနောက် ကို အိမ်နီးနားချင်း နိုင်ငံတွေက ထွက်သလောက်ဝယ်နေပါသည်။ သာမန် တောင်သူတွေကိုယ်တိုင်က နယ်စပ်မှာ သွားရောင်းနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် မွေးမြူရေးသာ မြန် မာနိုင်ငံနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံတကာကိုကြည့်ရင် တွေ့နိုင်တာက တွက်ခြေကိုက်တာကို ထုတ်လုပ်ပြီး လိုအပ်တာကို ဝယ်စားနိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ မွေးမြူရေးလုပ်ပြီး စပါး ဝယ်စားရင်လည်း တွက်ခြေကိုက်ပါ သည်။ နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေးအတွက်ဆိုရင်တော့ စပါးကို ပြည်တွင်းစားလောက်ရုံသာ စိုက်ပြီး ကျန်တာကို မွေးမြူရေး ဒါမှမဟုတ် တွက်ခြေကိုက်တဲ့ သီးနှံစိုက်ပျိုးရေးနဲ့ အစားထိုးသင့်ပါ သည်။ မိမိတို့နိုင်ငံ၏ အများစုသော ကျေးလက်နေ ပြည်သူများ ဖြစ်သည့် တောင်သူလယ်သမားဘဝ မြှင့်တင်ဆောင်ရွက်ရတွင် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း ကို ဦးစားပေး လုပ်ငန်းအဖြစ် စဉ်းစားသင့်ကြောင်းရေးသားပါသည်။